

vec téhož zákona, podle něhož soud, shledá-li, že žádost za vydání platebního rozkazu jest nepřípustná, má ji, t. j. žádost o vydání platebního rozkazu odmítnouti a naříditi hned stání k řádnému řízení o žalobě, s níž byla v jednom podání spojena žádost o vydání platebního rozkazu. Ježto tedy nepřislusnost z toho důvodu, že sudiště podle § 104 j. n. tu není, nebyla vůbec namítána, jde při nejmenším o preklusivní prorogaci podle § 104 poslední odstavec j. n.

Čís. 7424.

Vládní nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n. má na mysli jediné spisy a listiny, zřízené v rakouském státě, které byly exekucním titulem podle § 1 ex. ř. ve znění tohoto § v den vyhlášení nařízení, nevztahuje se však na usnesení odúčtovacího úřadu ve Vídni, jimž byla přiznána účinnost exekucního titulu teprve rakouským zákonem čís. 393/1921.

(Rozh. ze dne 20. října 1927, R II 272/27.)

Okresní soud pro vnitřní město Vídeň I. povolil usnesením ze dne 26. dubna 1927 exekuci a požádal o její výkon okresní soud v K. na Moravě. Okresní soud v K. usnesením ze dne 12. května 1927 výkon exekuce povolil, rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle vládního nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n. může býti povolena exekuce v Československu na základě všech v rakouském státě zřízených spisů a listin, které podle § 1 ex. ř. jsou exekucním titulem, a mohou rakouské soudy buďto o povolení exekuce v Československu zažádati nebo mohou samy povolit exekuci a o výkon její žádati přímo soud exekucní. Tak se stalo i v tomto případě, kdy exekuci povolil okresní soud pro vnitřní město Vídeň I., usnesením ze dne 26. dubna 1927 a o výkon požádal okresní soud v K., který právem povolil výkon této exekuce, poněvadž podle shora uvedeného nařízení neplatí ustanovení §§ 81 čís. 1 a 83 ex. ř., a exekucní soud mohl by odepřít výkon jen tehdy, kdyby zde byly podmínky podle § 81 čís. 2 a 3 ex. ř. Tyto podmínky však zde nejsou, a jest vyhověno i ostatním náležitostem, neboť povolení exekuce stalo se na základě usnesení odúčtovacího úřadu ve Vídni ze dne 1. března 1926, č. 4968/4, které jest podle § 30 rak. zák. čís. 393/1921 exekucním titulem.

Nejvyšší soud změnou usnesení obou nižších soudů odepřel výkon exekuce.

Důvody:

Povinný, prohlásiv obsah svého rekursu ze dne 19. května 1927 za podstatný obsah dovolacího rekursu, popřel právem účinn exekucního titulu uplatněného proti němu. Vládní nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n. má na mysli jediné spisy a listiny zřízené v rakouském státě, které jsou exekucním titulem podle § 1 ex. ř. ve znění tohoto § ze dne vyhlášení nařízení, t. j. dne 26. března 1919. Nevztahuje

se proto na usnesení odúčtovacího úřadu ve Vídni, jimž byla rakouským zákonem čís. 393/21, tudíž teprve po 26. březnu 1919, přiznána účinnost exekučního titulu, ježto je nelze zahrnouti pod § 1 exek. řádu ve smyslu vládn. nař. čís. 145/19. Neměl proto okresní soud v K. vyhověti žádosti o výkon exekuce, ježto nebylo tu náležitostí vytčených vl. nařízením čís. 145/19, nýbrž měl odepřiti výkon exekuce. Bylo proto změněti v tomto smyslu usnesení jeho nařizující výkon exekuce.

Čís. 7425.

Podrobily-li se strany podle nájemní smlouvy ve všech sporech této smlouvy příslušnosti určitého soudu, nevztahuje se tato úmluva na spor o vrácení přeplatku nájemného.

(Rozh. ze dne 20. října 1927, R II 329/27.)

Žalobu o vrácení přeplatku nájemného 2.600 Kč zadal žalobce na okresním soudě v J. K námitce místní nepříslušnosti soud první stolice žalobu odmítl, ježto strany umluvily pro spory z nájemní smlouvy příslušnost okresního soudu v B., rekursní soud námitku zamítl. D ů v o d y: Podle odstavce XV. smlouvy ze dne 25. srpna 1920 podrobily se smlouvající strany ve všech sporech, zakládajících se na této smlouvě, příslušnosti okresního soudu v B. Že se tu jedná o spor ze smlouvy, o tom nelze pochybovati, protože se žádá zpět nájemné, na základě této smlouvy zaplacené. Přes to jest recurs oprávněn. Neboť, jak stěžovatelé právem uplatňují, není ani ze smlouvy zřejmo a nebylo ani žalovanou stranou tvrzeno, že ujednané sudiště podle vůle stran mělo býti sudištěm výlučným. Jak již vysvítá ze zařazení ujednaného sudiště mezi sudištěm na výběr, mínil zákonodárce ustanovením § 104 j. n. ujednané sudiště učiniti sudištěm na výběr, opačný úmysl stran musel by býti zvlášť dokázán a, protože se tak nestalo, jest námitka místní nepříslušnosti okresního soudu v I., zakládající se výhradně na ustanovení § 104 j. n., neospravedlněná.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalovaná vznesla v první stolici námitku místní nepříslušnosti dovolávaného soudu z důvodu, že podle nájemní smlouvy ze dne 25. srpna 1920 podrobily se strany ve všech sporech, »vyplývajících z této nájemní smlouvy« (podle odst. XV. písemné smlouvy, správně »zakládajících se na této smlouvě) příslušnosti okresního soudu v B. Námitka nepříslušnosti byla rekursním soudem právem shledána neopodstatněnou, třebaže s odůvodněním napadeného usnesení nelze ve všem souhlasiti. Jak Nejvyšší soud vyslovil již ve svém rozhodnutí čís. 3558 sb. n. s., nejde při žalobě na vrácení přeplatku nájemného o spor z nájemní smlouvy, Neboť žalobním důvodem není nájemní smlouva, nýbrž skutečnost, tvrzená žalobci, že nájemné přeplatili o 2.600 Kč. Se sta-